

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย ซึ่งอาจสรุปสาระสำคัญของผลการศึกษา ออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

1. ความสำคัญของการอ่าน
2. ความหมายของภาษาอังกฤษทั่วไป
3. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
4. ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
5. ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษทั่วไปกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
6. หลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ เกษตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในด้านการศึกษา การทำงาน และการดำรงชีวิต โดยเฉพาะในโลกปัจจุบันซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงข่าวสาร และเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา การอ่านจึงเป็นเครื่องมือ หรือวิถีทางในการรับข้อมูลต่าง ๆ ที่จะทำให้นักคนสามารถแสวงหาความรู้ ติดตามความเจริญก้าวหน้าของโลกได้ ดังที่ สมปอง ชวัญคำ (2529: 7-9) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่ามีบทบาทต่อมนุษย์ตั้งแต่เริ่มศึกษาในโรงเรียน ในการทำงาน และยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการดำรงชีวิตในสังคม ทำให้นักคนมีคุณภาพชีวิตที่ดี เนื่องจาก การอ่านทำให้นักคนมีความรู้ มีมโนทัศน์ที่กว้างไกล รู้จักและเข้าใจโลกมากขึ้น สามารถพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น

สำหรับการเรียนการสอนในสถานศึกษา การอ่านมีความเกี่ยวข้องในเกือบทุกวิชา สุนิมพ์ ศรีวรรณศรีสกุล (2521: 8) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการศึกษา ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านสูง จะสามารถอ่านหนังสือ ตลอดจนข้อความต่าง ๆ ได้ โดยมีความเข้าใจถูกต้องและรวดเร็ว ทำให้เป็นผู้มีเหตุผล และสามารถใช้วิจารณ์งานในการประเมินค่า และสรุปความได้ต่อไป ซึ่งนับเป็นพื้นฐานทางวิชาการ และเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นอย่างยิ่ง ผลการเรียนวิชาต่าง ๆ จึงขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านของผู้เรียน

ในประเทศไทย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อยมาก ภาษาอังกฤษจึงเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการศึกษาชั้นสูงต่อไป ดังนั้นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน คือทักษะการอ่าน เจมส์ เพ็ท (James Pett, 1982: 23) กล่าวถึง ทักษะการอ่านว่าเป็นทักษะเดียวของการเรียนภาษาที่ผู้เรียนสามารถยึดไว้ได้ตลอดไป และเป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดสำหรับผู้เรียนในระดับสูง เพื่อใช้ในการอ่านตำราหรือเอกสารอ้างอิงที่เป็นภาษาอังกฤษ ไมเคิล สมิททีส์ (Michael Smithies, 1976: 129) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับสูงว่า ผู้เรียนในระดับนี้เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว ผู้สอนจึงควรเน้นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้การอ่านเป็นเครื่องมือในการอ่านตำราในสาขาวิชาได้เอง

นอกจากการอ่านจะเป็นเครื่องมือในการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนแล้ว การอ่านยังมีความจำเป็นในการประกอบอาชีพ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ อุษา กาญจนสถิตย์ (2523: 278-280) และ อัจฉรา วงศ์โสธร (2524: 54-55) ซึ่งได้สำรวจความต้องการของสังคมเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อค้นหาประเภทของภาษาอังกฤษที่บุคลากรใช้ในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจ พบว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด รองลงมาคือทักษะการเขียน ฟัง พูด และแปลตามลำดับ

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าการอ่านมีความสำคัญต่อการศึกษา การทำงาน และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม จึงควรฝึกฝนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถใช้ทักษะการอ่าน ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ที่ต้องการ

ความหมายของภาษาอังกฤษทั่วไป

ได้มีผู้ให้ความหมายของภาษาอังกฤษทั่วไปไว้ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

พจน์ น้อยแสงศรี (2524: 9-11) กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษทั่วไปว่าเป็น ภาษาอังกฤษที่เน้นทางด้านวัฒนธรรม วรรณคดี และการศึกษาเพื่อชีวิตโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งสอนในวิชาภาษา โดยมีตัวภาษาเป็นเนื้อหาวิชา (Subject Matter) และเป็นจุดประสงค์ของรายวิชานั้น ๆ โดยเริ่มจากการเรียนในระดับต้นแล้วเพิ่มพูนความรู้ขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในภาษาทุก ๆ ด้าน

วาสนา โกวิทยา (2525: 104) กล่าวถึง ภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ว่าเป็นภาษาอังกฤษพื้นฐาน ส่วนใหญ่เน้นไวยากรณ์ และรูปประโยคต่าง ๆ รวมทั้งทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน

กมลรัตน์ จรัสรัมย์ (2525: 16-18) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปว่า คือ การเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาษา โดยศึกษาภาษาในแง่ต่าง ๆ เช่น วรรณคดี บทสนทนา ภาษาที่เป็นแม่บท เพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างความเคยชินกับภาษาให้เป็นองค์ประกอบของผู้ที่จะไปทำงานในระดับสูง เหมือนกับการศึกษาวิชาทั่ว ๆ ไป

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529: 101-103) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปว่ามุ่งให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ทั่วไป และภาษาที่เป็นแบบอย่าง เช่น ให้ผู้เรียนศึกษาบทอ่านที่ตัดตอนมาจากวรรณกรรม หรือบทโคลงที่เป็นของกวีที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ผู้เรียนไม่ว่าจะเรียนวิชาหลักสาขาใด ก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษในแนวเดียวกัน เนื้อหาของบทเรียนที่นำมาสอน ก็มีได้เน้นสาขาใดโดยเฉพาะ มักจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป ที่คนส่วนใหญ่มีประสบการณ์

เฮซ จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson, 1983: 6-7) กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปว่า ไม่มีการจำกัดขอบเขตของภาษา มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถที่จะใช้ภาษาต่อไป

จากที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษทั่วไปเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้สอนเพื่อจุดประสงค์ทั่วไป มิได้เน้นสาขาใดโดยเฉพาะ มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาษาที่ถูกต้อง และมีทักษะในภาษาทุก ๆ ด้าน เพื่อเป็นพื้นฐานในการใช้ภาษาต่อไป

ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแต่เดิมนั้น เป็นการเรียนเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ทั่วไป สื่อในการสอนได้แก่บทอ่านที่ตัดตอนมาจากวรรณกรรม และเน้นการเรียนกฎเกณฑ์ และคำศัพท์ทางภาษา ผู้เรียนไม่ว่าจะเรียนวิชาหลักใดก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษในแนวเดียวกัน จึงทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์น้อยมาก จนกระทั่งปี ค.ศ. 1959 ปี ซี บรูคส์ (B.C. Brookes) แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอนได้เสนอให้มีการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์เสียใหม่ โดยให้เหตุผลว่าวรรณคดีและวิทยาศาสตร์ มีลักษณะทางภาษาที่แตกต่างกัน การสอนภาษาอังกฤษแบบวรรณคดีให้กับนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ จึงได้ผลน้อยมาก เนื่องจากนักศึกษาไม่เห็นประโยชน์ในการเรียน (Matthew Macmillan, in Geoffrey H. Wilson, ed., 1976: 43)

อย่างไรก็ตาม ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens in Pauline Robinson, 1980: 15) กล่าวถึง ภาษาเฉพาะด้าน (Languages for Special Purposes : LSP) ว่ามีจุดกำเนิดจากหนังสือแนะนำลิ สำหรับนักท่องเที่ยวและต่อมาได้แก่ แบบเรียนภาษาเยอรมันสำหรับนักวิทยาศาสตร์ (German for Science Students) ซึ่งนับเป็นการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะครั้งแรกสุด ถัดมาในระหว่างปี ค.ศ. 1960-1970 ได้มีการให้ความสำคัญของการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมาย

มีการค้นคว้าและวิจัย พบว่า ความสามารถในการสื่อความหมาย ไม่ได้ประกอบด้วย ความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว แต่ต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย วัตถุประสงค์ในการสอนจึงเน้นการสื่อความหมาย และคำนึงถึงลักษณะสำคัญทางภาษาที่ผู้เรียนต้องนำไปใช้ให้เหมาะกับบทบาททางสังคมของผู้เรียน และในปี 1969 ได้มีการจัดการประชุมสัมมนาครั้งแรกเกี่ยวกับภาษาเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นเหตุให้มีการศึกษาในเรื่องนี้ต่อมาอย่างจริงจังตามลำดับ (Pauline Robinson, 1980: 5)

นับจากปี ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เริ่มมีบทบาทยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการสร้างหลักสูตร การผลิตวัสดุการสอน การเขียนตำราสำหรับผู้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนความสามารถทางภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับการเรียนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือจุดมุ่งหมายในการประกอบอาชีพ เพราะหลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาชั้น เป็นการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ซึ่งไม่ได้สนองวัตถุประสงค์เฉพาะของผู้เรียน (งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี, 2521: 2)

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หรือ ESP นั้น เดิมย่อมาจากคำว่า English for Special Purposes แต่โดยทั่วไปในปัจจุบันใช้คำว่า English for Specific Purposes เนื่องจากคำว่า English for Special Purposes ทำให้นึกถึงภาษาที่มีลักษณะพิเศษ คือ ภาษาที่มีข้อจำกัด ซึ่งคนมักเข้าใจกันว่าเป็นส่วนย่อยของ ESP ในขณะที่ English for Specific Purposes จะเน้นถึงจุดประสงค์ของผู้เรียนและหมายถึงถึงแหล่งต่าง ๆ ทางด้านภาษาทั้งหมดเป็นสำคัญ (Pauline Robinson, 1980: 5, Bernard Coffey , 1984: 3)

พอลลิน โรบินสัน (Pauline Robinson, 1980: 13) กล่าวถึง ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดประสงค์ชัดเจน โดยมุ่งที่ความสำเร็จในการแสดงออกถึงบทบาทต่าง ๆ ที่จำเป็น ในการศึกษาหรือในการประกอบอาชีพตามความต้องการของผู้เรียน

โรนัลด์ แมคเคย์ (Ronald Mackey, 1978: 2-20) ให้คำจำกัดความภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยที่ภาษาอังกฤษมิได้เป็นเป้าหมายปลายทางในตัวเอง แต่ถือว่าภาษาอังกฤษเป็นหนทางนำไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1977: 87) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าเป็นหลักสูตรการสอนภาษาที่มีได้มุ่งเน้นเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมหรือวรรณคดี แต่มุ่งให้สามารถใช้ภาษาได้จริง โดยเชื่อมโยงการสอนภาษาเข้ากับความต้องการเฉพาะด้าน หรือเฉพาะสาขาวิชา

ภาพร โรจนจันทร์ และศิริพร พงษ์สุรพิณ (2524: 2) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่ามีใช้การเปลี่ยนแปลงการสอนภาษาอังกฤษใหม่โดยสิ้นเชิง แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งมีแตกต่างกันออกไป เช่น เพื่อใช้ในการศึกษา หรือการทำงานในวิชาชีพ ภาษาที่ใช้มิได้เป็นภาษาพิเศษ แต่เป็นภาษาธรรมดาที่มีขอบเขตการใช้จำกัด และเน้นเฉพาะทักษะที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน

เอมอุษา ชันธพงษ์ (2528: 9) สรุปความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จากการศึกษาคำจำกัดความจากเอกสารต่าง ๆ ว่าภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะหมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียนว่าจะนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในด้านใด โดยผ่านเนื้อหาวิชาการที่ผู้เรียนนั้นเกี่ยวข้องอยู่

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528: 11) สรุปความหมายภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า หมายถึงภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อให้สนองความต้องการของผู้เรียน โดยยึดเอาวัตถุประสงค์เป็นตัวกำหนดเนื้อหาวิชา ซึ่งจะสอดคล้องกับสาขาวิชา หรืออาชีพของผู้เรียน เป็นการเรียนเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร หรือเป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ผู้เรียนตั้งไว้

อุทัยวรรณ ด้านวิวัฒน์ (2529: 11) สรุปความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อ
วัตถุประสงค์เฉพาะว่ามีใช้แนวคิดใหม่ในการสอนภาษา แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงจุดที่เน้นใน
การสอน จากการเน้นผู้สอนมาเป็นเน้นผู้เรียนในการทำกิจกรรม และผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่
แน่นอนในการเรียน ดังนั้นขอบเขตของเนื้อหาในการสอนจึงแคบลงกว่าเดิม และคำนึงถึง
ความสามารถของผู้เรียนในการเลือกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมเพื่อสื่อความหมายได้ตามที่
ผู้เรียนต้องการ

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มีใช้ภาษา
อังกฤษที่มีลักษณะพิเศษ แต่เป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน ซึ่ง
อาจใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาหรือประกอบอาชีพ และมุ่งเสนอลักษณะที่สำคัญทางภาษาที่
จำเป็นต่อผู้เรียนโดยผ่านเนื้อหาวิชาการที่ผู้เรียนเกี่ยวข้องอยู่

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

เนื่องจากภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อตอบ
สนองความต้องการของผู้เรียน ซึ่งความต้องการในการใช้ภาษาของผู้เรียนก็แตกต่างกันออกไป
ดังนั้นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงแบ่งออกเป็นประเภทแตกต่างกันไปด้วย ดังที่
คริส เคนเนดี และร็อด โบลิทโท (Chris Kennedy and Rod Bolitho, 1984: 3-5)
ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Occupational Purposes : EOP หรือบางครั้งใช้คำว่า English for Vocational Purposes : EVP) คือการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในงานหรืออาชีพ เช่น ภาษาอังกฤษที่แพทย์ใช้ในการโต้ตอบกับคนไข้ และผู้ร่วมงาน และภาษาอังกฤษที่ช่างใช้ในการอ่านคู่มือทางเทคนิค เป็นต้น ซึ่งภาษาอังกฤษที่สอนให้กับผู้เรียน ก่อน ระหว่าง หรือหลังการฝึกฝนทางอาชีพย่อมแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น แผนการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการซึ่งมีอาชีพ

เป็นเลขานุการอยู่แล้ว ย่อมแตกต่างจากแผนการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ ซึ่งผู้เรียนเรียนเพื่อเตรียมตัวเป็นเลขานุการ เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes : EAP หรือบางครั้งใช้คำว่า English for Educational Purposes : EEP) ได้แก่ ภาษาอังกฤษที่สอนในสถาบันการศึกษา เนื่องจากผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาสาขาวิชาเฉพาะ จึงมีการสอนทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียน เช่น การฝึกทักษะการฟังคำบรรยาย การเขียนรายงาน การอ่านตำรา เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาสาขาวิชาเฉพาะต่อไป โดยเนื้อหาภาษาที่เรียนจะต้องเกี่ยวข้องกับบทเรียนของสาขาวิชาเฉพาะด้วย

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการนี้ เป็นการเรียนรู้ในฐานะที่เป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียน (School-Subject ESP) ทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ อาจสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตร โดยมีเนื้อหาสัมพันธ์กับวิชาอื่น กำหนดให้มีชั่วโมงเรียนแยกออกจากวิชาอื่น ๆ (Independent ESP) หรือใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนวิชาอื่น (Integrated ESP) ในลักษณะนี้จะไม่มีชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ แต่จะเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ

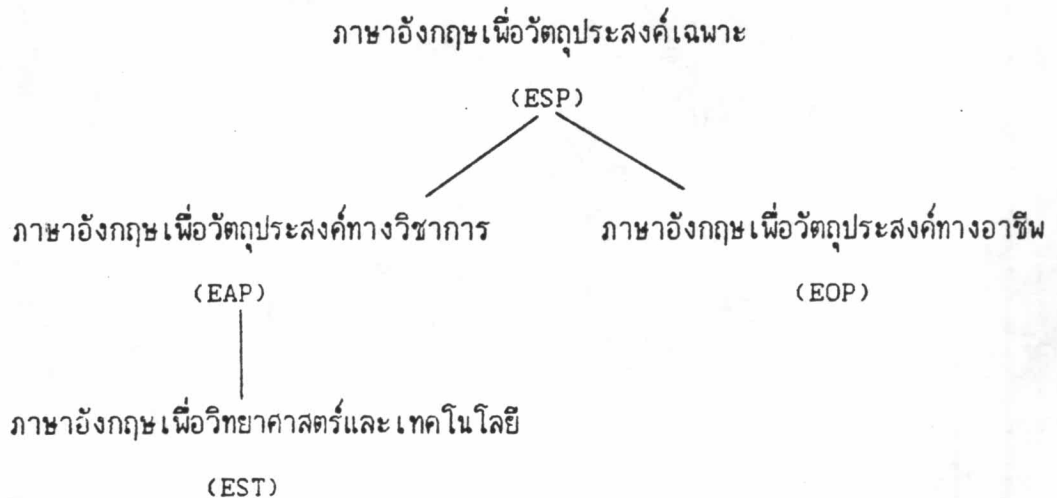
ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1977: 90-92) และเบอร์นาร์ด คอฟเฟย์ (Bernard Coffey, 1984: 3-5) ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology : EST) หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์ มุ่งให้ผู้เรียนรู้ศัพท์ ลักษณะทางไวยากรณ์ และขอบเขตของภาษาทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี

2. ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาอื่น (English for Other Courses) หมายถึง ภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ภาษาอังกฤษสำหรับเจ้าหน้าที่การบิน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ตามความเห็นของ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และภาษาอังกฤษสำหรับวิชาอื่น อาจเป็นได้ทั้งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Occupational Purposes : EOP) ซึ่งเป็น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับช่างเทคนิค ภาษาอังกฤษสำหรับแพทย์ เป็นต้น และภาษาอังกฤษเพื่อ วัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes : EAP) ซึ่งเป็น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนต้องการนำไปใช้ในการศึกษาระดับสูงขึ้นไป โดยมี จุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนฝึกทักษะที่จำเป็น เช่น การจดคำบรรยาย การเขียนรายงาน เป็นต้น

โจ แมคโดนัลฟ (Jo McDownough, 1984: 6) มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษเพื่อ วัตถุประสงค์ทางวิชาการ และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพเป็นสาขาของภาษา อังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะซึ่งแยกจากกันอย่างชัดเจน ส่วนภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเป็นส่วนหนึ่งของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ ดังต่อไปนี้

นอกจากนั้น โรนัลด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackey and Alan Mountford, 1978: 2) ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนไว้ 3 ประเภทดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านอาชีพ (Occupational Requirements) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานรับโทรศัพท์ระหว่างประเทศ ภาษาอังกฤษสำหรับนักบิน เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในโครงการฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Programmes) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานโรงแรม ภาษาอังกฤษสำหรับเจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้าพิเศษ เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางการศึกษาด้านวิชาการหรือวิชาชีพชั้นสูง (Academic or Professional Study) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับการศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์ ทางการแพทย์ หรือทางกฎหมาย เป็นต้น

พอลลีน โรบินสัน (Pauline Robinson, 1980: 7-8) ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Occupational Purposes : EOP) ได้แก่ ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนต้องการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับช่างไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง เลขานุการ เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes : EAP) ได้แก่ ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนต้องการนำไปใช้ในการศึกษา เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับการศึกษาคณิตศาสตร์ เป็นต้น

สรุปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ ซึ่งได้แก่ ภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในวิชาชีพต่าง ๆ โดยมุ่งเน้นภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทำงาน เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับช่าง เลขานุการ เป็นต้น และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ ได้แก่ ภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นสำหรับผู้เรียนในการศึกษาระดับสูง เพื่อฝึกทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียนเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาเฉพาะสาขาวิชา เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น

จากประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเกษตรจัดอยู่ในประเภทภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Occupational Purposes : EOP หรือ English for Vocational Purposes : EVP) เนื่องจากเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในงานหรืออาชีพ

ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นยากที่จะชี้ให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ดังที่ ฟิลน์ น้อยแสงศรี (2524: 8) กล่าวว่า "เป็นที่ถกเถียงกันว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะแตกต่างทางภาษาอังกฤษทั่วไปจริงหรือ เพราะวิธีการสอนและพัฒนาการใหม่ ๆ ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ก็ สามารถนำมาใช้กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปได้ทั้งสิ้น"

อย่างไรก็ตาม ฟิลน์ น้อยแสงศรี (2524: 8-11) ได้ให้ความแตกต่างระหว่าง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ พอสรุปได้ดังนี้

1. การสอนภาษาอังกฤษทั่วไปแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยภาษาอังกฤษทั่วไปเน้นทางด้านวัฒนธรรม วรรณคดี และการศึกษาเพื่อชีวิต โดยมีตัวภาษาเป็นเนื้อหาวิชา และเป็นจุดประสงค์ของการเรียน ส่วนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น ภาษาอังกฤษเป็นเพียงแนวทางไปสู่การรับรู้เนื้อหาวิชาที่แตกต่างออกไป

2. ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการเรียน เช่น เรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในหน้าที่การงานอาชีพ หรือเพื่อศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ เมื่อผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนแล้วจึงเลือกเรียนภาษาอังกฤษให้ตรงกับความต้องการนั้น ๆ

3. ภาษาอังกฤษทั่วไป ได้แก่ ภาษาอังกฤษที่จัดสอนในระดับมัธยมศึกษา โดยเริ่มจากการเรียนในชั้นต้น แล้วจึงพัฒนาขึ้นตามลำดับ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะในภาษาทุก ๆ ด้าน เมื่อจบหลักสูตรภาษาอังกฤษทั่วไปในโรงเรียนแล้ว ต้องการขยายหรือปรับความ

สามารถในด้านภาษาให้เข้ากับหน้าที่การงาน หรือการเรียนเฉพาะด้าน จึงศึกษาภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเป็นหลักสูตรเฉพาะ ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงมักจะเป็นผู้ใหญ่ หรือใกล้จะเป็นผู้ใหญ่ เห็นได้จากผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่กำลังทำงานหรือเตรียมตัวทำงาน ส่วนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ผู้เรียนในระดับนี้มักจะเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย หรือเรียนวิชาต่าง ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน เป็นต้น

พอลลิน โรบินสัน (Pauline Robinson, 1984: 20-40) ได้กล่าวถึง ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เนื่องจากผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มีเวลาในการเรียนจำกัด แบบเรียนจึงมุ่งเสนอลักษณะ หรือทำเนียบภาษา (Register) ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในสาขาของตน ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงแตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไป ตรงที่ผู้สอน มิได้ใช้แบบเรียนภาษาอังกฤษที่มีหัวข้อเรื่อง สถานการณ์ในการใช้ภาษา หน้าที่ทางภาษาที่ตรงกับความสนใจของคนทั่วไป แต่จะเน้นเฉพาะที่สัมพันธ์กับสาขาวิชาของผู้เรียน แบบเรียนที่ใช้จึงไม่ยึดติดเพียงเล่มใดเล่มหนึ่ง
2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค เครื่องสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) และการผูกพันรูปเรื่อง (Cohesion) ซึ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ได้ละเลยในจุดนี้
3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตอบสนองความต้องการทางภาษาของผู้เรียน และมีความเกี่ยวข้องกับวิชาเฉพาะสาขา ดังนั้นผู้เรียนโดยเฉพาะผู้ที่ทำงานแล้ว และต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำไปปรับใช้กับอาชีพของตน จึงมีแรงจูงใจในการเรียนสูง เนื่องจากได้รับประโยชน์จากการเรียน
4. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เช่นเดียวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ในขณะเดียวกันก็มีการใช้เทคนิคการสอนต่าง ๆ เช่น เกม และบทบาทสมมติที่หลากหลายกว่า เนื่องจากมีการฝึกใช้ภาษาที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้

หลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษเกษตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
 พุทธศักราช 2527 กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเกษตรเป็นวิชาพื้นฐานในกลุ่มวิชาสามัญสัมพันธ์
 โดยให้เรียน พก. 09104 - พก.09105 ภาษาอังกฤษเกษตร 1-2 เป็นวิชาบังคับ
 รายวิชาละ 3 หน่วยกิต เวลาศึกษา 72 คาบเรียน ตลอด 18 สัปดาห์ ส่วน กท.09212
 ภาษาอังกฤษเกษตร 3 (การฟังและการพูด) และ กท.09213 ภาษาอังกฤษเกษตร 4
 (การอ่านและการเขียน) รายวิชาละ 2 หน่วยกิต อยู่ในกลุ่มวิชาเลือกเสรี ซึ่งนักศึกษา
 สามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจ

จุดมุ่งหมายรายวิชาภาษาอังกฤษเกษตร ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตร
 วิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 มีดังนี้

1. เพื่อให้ศึกษามีทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้
3. เพื่อให้สามารถอธิบายโต้ตอบเรื่องราวทางการเกษตรได้
4. เพื่อให้สามารถอ่านบทความ เอกสารและตำราทางการเกษตรได้ตามควร
5. เพื่อให้เขียนเรื่องราวสั้น ๆ เกี่ยวกับการเกษตรได้

สำหรับหนังสือแบบเรียนที่ใช้สำหรับวิชาภาษาอังกฤษเกษตร 1-2 มี 3 เล่ม คือ

1. English in Agricultural Technology Book 1 ของกรมอาชีวศึกษา
 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. English in Agricultural Technology Book II ของกรมอาชีวศึกษา
 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
3. Communication Targets Book I แต่ง โดย B. Heaton and D.
 Clarke, Longman Publishers.

นอกจากนี้ ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษเกษตร โดย พรสวรรค์ สุวรรณสาร (2529: 51) ได้ศึกษาปัญหาที่สำคัญบางประการในการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษภาคบังคับ โดยเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปกับภาษาอังกฤษ เกษตร ของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ และนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเกษตรนครศรีธรรมราช ผลการวิจัย พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง ด้านทักษะที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน Communication Targets และ English in Agricultural Technology แต่มีปัญหาในเรื่องสัดส่วนของทักษะในด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนตามขั้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการเรียนการสอน นอกจากนี้ จุดมุ่งหมายของวิชาและแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่สอดคล้องกับการสอนของอาจารย์ ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชาและแบบเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยประเทศไทย

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ ผู้วิจัยแบ่งงานวิจัยออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไป
2. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไป

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปทางด้านการอ่าน พบว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านจำนวนมาก ซึ่งอาจสรุปได้เป็นงานวิจัย เกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน และงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ต่าง ๆ กับความสามารถในการอ่าน ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน

กุสุมา มณะสุนทร (2518: 80-81) ได้วิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ระดับมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยทำการทดลองกับนักศึกษาจำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คำถามที่นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบผิด คือ คำถามที่วัดความเข้าใจแบบตีความ และขยายความ ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจรายละเอียดในเรื่องประกอบกับวิจารณ์ของผู้อ่านด้วย

อุไร แฉล้ม (2522: 35) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาลัยครูพระนคร โดยทำการทดลองกับนักศึกษาจำนวน 80 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสามารถในการอ่านด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาและนักศึกษาคูทั้ง 3 สถาบัน อยู่ในเกณฑ์พอใช้

กุสุมา สุขเกษม (2523: 49) วนิดา พันธุ์แก้ว (2523: 57-61) และ อุบล สุวรรณชัยรบ (2523: 65) ได้ร่วมกันสร้างแบบทดสอบ 3 ฉบับ เพื่อวัดความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ โดยนำแบบสอบทั้ง 3 ฉบับ ซึ่งหาความเชื่อมั่นแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษตามภาคต่าง ๆ กุสุมา สุขเกษม ดำเนินการวิจัยกับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3 แห่ง จำนวน 65 คน พบว่าความสามารถในด้านทักษะการอ่านยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ โดยคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาก วนิดา พันธุ์แก้ว ดำเนินการวิจัยกับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 38 คน พบว่า ความสามารถทางการอ่านได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด อุบล สุวรรณชัยรบ

ดำเนินการวิจัยกับนักศึกษาวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 4 แห่ง จำนวนนักศึกษา 79 คน พบว่า ความสามารถด้านการอ่านข้อความแต่ละระดับอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ

ปราณี วาณิชเจริญธรรม (2524: 55) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาพื้นความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2524 ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จากทุกคณะของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 434 คน ผลการวิจัย สรุปได้ว่า พื้นความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน (ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50) และพบว่านักศึกษาที่ได้คะแนนดีในวิชาต่าง ๆ มักจะเป็นผู้ที่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการอ่านและการใช้ภาษาอยู่ในระดับดีเช่นกัน

นัชเนีย สรรคบุรานุรักษ์ (2524: 173) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป ระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป ระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จาก 3 คณะดังกล่าว ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย มีจำนวนทั้งสิ้น 300 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่าน โดยเรียงตามลำดับดังนี้ คือ อักษรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ความสามารถในการอ่านของนักศึกษาทั้ง 3 คณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยแบบทดสอบโคลซ แบบเลือกตอบ สามารถวัดความสามารถในการอ่านได้ดีกว่าแบบเติมคำ

ในปีเดียวกัน สิวารี อำไพ (2524: 182) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เพื่อศึกษาและจัดอันดับความสามารถในการอ่าน และการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะวิศวกรรมศาสตร์

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่าน และการฟัง มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และพบว่านักศึกษามีปัญหาการอ่านในด้านคำศัพท์ (69.4%) การตีความ (36.6%) ส่วนความสามารถในการฟัง มีปัญหาด้านความเร็ว (58.4%) และคำศัพท์ (28.25%)

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถในการอ่าน

ระรินทิพย์ เจริญสุข (2518: 57-59) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 180 คน ผลการวิจัย พบว่า ความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน และคะแนนความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ร่วมกันสามารถทำนายความสามารถในการอ่านได้ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่าน แต่โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชายมีความสามารถทางไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนหญิง

ยาใจ คำภา (2521: 63-67) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำสัทญานกับความสามารถในการอ่านเร็ว เมื่ออ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 และ 5 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 390 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจคำสัทญานมีความสัมพันธ์กับการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความเข้าใจคำสัทญานมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็ว เมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้

เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์ (2521: 44-46) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน และศึกษาโครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจระดับเทคนิคในกรุงเทพฯ ตัวอย่างประชากร

ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 5 คณะบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 3 วิทยาเขต จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และโครงสร้างที่ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านเรียงตามลำดับจากยากไปง่าย คือ Passive Voice, Embedding, Negation, Nominalization และ Deletion

ณัฐวดี ณ ปั่น (2522: 58-62) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในระดับถ้อยโอน สื่อสาร และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 จำนวน 101 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความสามารถในการอ่าน และการเขียนของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ ไม่ถึงร้อยละ 75 และ ร้อยละ 70 ตามลำดับ

วัฒนา บาลโพธิ์ (2523: 80-81) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและปริบทกับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 5 แห่ง จำนวน 179 คน โดยใช้แบบสอบ 2 ฉบับ คือ แบบสอบความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค ปริบท และแบบสอบความสามารถในการอ่านเอาความ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คำสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบท กับความสามารถในการอ่านเอาความ มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 คำสัมพันธ์สหสัมพันธ์พหุคูณของคะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบทร่วมกัน กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความ มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 และคะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยคสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเอาความได้

เบญจกรณ์ ฉัตรนะรัชต์ (2524: 77-79) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความกับความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง โดยทำการศึกษากับนักศึกษา จำนวน 305 คน ผลการวิจัย พบว่า คະແນความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์-ความมีความสัมพันธ์กับคะແນความสามารถในการอ่านเอาความในทางบวก โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สมปอง ชวัญคำ (2529: 46-47) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 แห่ง ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษ 104 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านร้อยละ 53 และพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนทรี กิตติโลภากร (2531: 46-47) ได้ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธภาพในข้อความและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยทำการศึกษากับนักศึกษาจำนวน 483 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจสัมพันธภาพในข้อความมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะແນความเข้าใจสัมพันธภาพในข้อความของนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 46.59 ของคะແນเต็ม และค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะແນความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 47.29 ของคะແນเต็ม

2. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ได้มีผู้วิจัยในหลายลักษณะ เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นด้านการเรียนการสอน งานวิจัยเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนและวิธีสอน งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา และงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นด้านการเรียนการสอน

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2521: 203-208) ได้ทำการวิจัยเรื่องประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในด้านหลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอนและการวัดประเมินผล แล้วนำมาสร้างประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และหาความเหมาะสมของประมวลการสอนที่สร้างขึ้น โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้น 2 ชุด เพื่อนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษ 48 คน หัวหน้าแผนกวิชาช่าง 43 คน ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 9 วิทยาเขต และวิเคราะห์แบบเรียน 4 เล่ม ซึ่งมีใช้ร่วมกันมากที่สุด นำผลการวิเคราะห์มาเป็นแนวทางสร้างประมวลการสอน จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ชำนาญในการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงเป็นขั้นสุดท้าย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษ และหัวหน้าแผนกวิชาช่างมีความเห็นว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษควรจัดให้สัมพันธ์กับวิชาชีพ ควรมีประมวลการสอนกลางเป็นแกนร่วมกันทุกวิทยาเขต ควรจัดสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ภาคเรียน โดยเน้นทักษะการอ่าน และควรสอนเทคนิคการอ่านที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ประมวลการสอนที่สร้างขึ้น ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีคุณภาพดี สามารถนำไปใช้ตามวิทยาเขตต่าง ๆ ได้

กมลรัตน์ จรัสรัมย์ (2525: 103-106) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา โดยศึกษาสภาพปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และ

ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ใน คณะนิติศาสตร์ พาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ วารสารศาสตร์ และสื่อสารมวลชน และแผนกอิสระสังคมวิทยา และมนุษยวิทยา โดยเป็นอาจารย์จำนวน 50 คน นักศึกษาจำนวน 350 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ทั้ง อาจารย์ และนักศึกษาเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาวิชาเฉพาะ เพราะว่า ภาษาอังกฤษช่วยในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จัดสอนอยู่นั้นเหมาะสม ตรงกับความต้องการ แต่ควรเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยมากในด้านหลักสูตร และเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปที่จัดสอน อยู่ ส่วนนักศึกษามีความเห็นด้วยมากกว่าควรจัดสอนสอดแทรกในภาษาอังกฤษระดับสูงมากกว่า ภาษาอังกฤษพื้นฐาน และการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะช่วยให้มาตรฐานการเรียน การสอนภาษาอังกฤษดีขึ้นด้วย

บุญพร้อม อติรัตน์ (2528: 49-58) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของ อาจารย์และนักศึกษาแผนกพาณิชย์การ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเกี่ยวกับการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ โดยศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาในด้าน หลักสูตรและเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การนำไปใช้และปัญหา เกี่ยวกับการเรียนการสอน ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ธุรกิจ 20 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 318 คน จาก 6 วิทยาลัย ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันในด้าน หลักสูตรและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ โดยเฉลี่ยแล้วมีความเหมาะสมปานกลาง ด้านการ จัดการเรียนการสอน ทั้งอาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าผู้สอนนำกิจกรรม การเรียนการสอนมาปฏิบัติน้อย การสอนโดยการอธิบายมีการปฏิบัติมาก ชนิดของแบบสอบถาม เลือกตอบมีการปฏิบัติมาก อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่านักศึกษาสามารถ นำความรู้ภาษาอังกฤษธุรกิจไปใช้โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับปานกลาง โดยทักษะการอ่าน นำ ไปใช้ได้มาก และทักษะที่นำไปใช้ได้น้อย คือ ทักษะการฟัง และทักษะการพูด ด้านปัญหาเกี่ยวกับ การเรียนการสอน พบว่า ทักษะการฟัง และทักษะการพูดเป็นปัญหามาก

งานวิจัยเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนและวิธีสอน

สุวณีย์ ศรีโสภา (2526: 76-82) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างก่อสร้าง ตัวอย่างประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง ชั้นปีที่ 3 ภาคต้น ปีการศึกษา 2525 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตอุเทนถวาย โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลอง 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอนโดยการใช้ปฏิบัติสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา และทัศนคติของนักศึกษาต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีใหม่ดีกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา

ชัยวัฒน์ ตัณตรงมี (2529: 32-38) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เกม และสถานการณ์จำลอง โดยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนทั้ง 2 วิธีดังกล่าว ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แผนกการโรงแรมของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 28 คน โดยใช้แผนการสอน 2 ชุด คือ แผนการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองและแผนการสอนที่ใช้เกม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มที่ฝึกการใช้ภาษาโดยใช้สถานการณ์จำลองมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกการใช้ภาษาโดยใช้เกมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530: 46) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 1 ระหว่างการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมเสริมที่มุ่งงานปฏิบัติ กับเรียนด้วยวิธีสอนปกติ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 แผนกช่างไฟฟ้าของวิทยาลัยเทคนิค ฉะเชิงเทรา อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียน

ด้วยวิธีการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติ และนักศึกษากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณิ โตสงวน (2530: 40) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเกษตร เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษเกษตร ระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยยึดหนังสือภาษาอังกฤษเกษตร 1 และใช้กิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัติ และนักเรียนที่เรียนโดยยึดหนังสือภาษาอังกฤษเกษตร 1 และคู่มือครู ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมเกษตร โรงเรียนปัญญาารคุณ และโรงเรียนสมุทรปราการ จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มควบคุม

ทรงศิริ นภาทิวาอำนวย (2531: 57) ได้ทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของบทเรียนสอนการเขียนเทเล็กซ์ เพื่อการธุรกิจในหน้าที่พื้นฐานสำหรับโปรแกรมเลขานุการ ผู้วิจัยสร้างบทเรียนสอนการเขียนเทเล็กซ์เพื่อธุรกิจ ภายในกระบวนการติดต่อซื้อ-ขาย สำหรับผู้เรียนที่ได้รับการฝึกเขียนจดหมายธุรกิจมาแล้ว พร้อมทั้งทดสอบประสิทธิภาพของบทเรียนที่สร้างขึ้น ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมเลขานุการ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จำนวน 54 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักศึกษาสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ วิทยาลัยกำหนดไว้ และนักศึกษาทำคะแนนได้ผ่านเกณฑ์เป็นส่วนใหญ่ คือคิดเป็นร้อยละ 94.44 ของนักศึกษาที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งแสดงว่าบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถใช้เป็นสื่อการสอนได้ดี

อรพิน เลิศสัตยาทร (2531: 40) ได้ทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของแบบฝึกภาษาอังกฤษเฉพาะกิจสำหรับเลขานุการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกภาษาอังกฤษเฉพาะกิจสำหรับเลขานุการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีสังคม (เกริก) ชั้นปีที่ 3 สาขาการเลขานุการ จำนวน 15 คน ผลการ

วิจัย พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะการจดบันทึกทางโทรศัพท์ ทักษะการเขียนบันทึกสั้น และทักษะการเขียนจดหมายขอร้องและสอบถามอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะการฟัง คำสั่ง และจดบันทึกโดยสรุปนั้นอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกหัดเตรียม และใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
 สุกี อัครเอกวาณิช (Supee Atsawa-Ekawanit, 1984: I-III) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในด้านภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยการใช้แบบสอบโคลซ เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของนักศึกษา และศึกษาผลของการใช้แบบสอบโคลซ ชนิดที่มีการตัดคำอย่างเป็นระบบ และชนิดที่ตัดคำตามความสัมพันธ์ของข้อความที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรที่ใช้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ตามคะแนนในการสอบจัดอันดับ (Placement Test) คือ กลุ่มสูง 121 คน และกลุ่มต่ำ 98 คน รวมทั้งสิ้น 219 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของนักศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มสูงแตกต่างจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในด้านภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเมื่อใช้แบบสอบโคลซทั้งสองชนิด นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีความสัมพันธ์กันปานกลาง ($r_{xy} = .64$)

เอมอุษา ชันธพงษ์ (2528: 41-40) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนโปรแกรมคหกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือนักเรียนโปรแกรมคหกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 380 คน และนักศึกษาโปรแกรมคหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยเกษตรกรรม ลังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 380 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบทุกทักษะ ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นรพรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528: 50-57) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยได้แก่ นักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 396 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคนิค ลังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจ รวมทั้งทักษะ และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการอ่านต่ำที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียนรวมทั้งทักษะ และแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุทัยวรรณ ด่านวิวัฒน์ (2529: 59-62) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมเกษตรกรรม ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 390 คน และนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม ลังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 391 คน รวมทั้งสิ้น 781 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้

คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เกษตรรวมสี่ทักษะ และได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดในทักษะการอ่าน นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เกษตรรวมสี่ทักษะ และได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดในทักษะการอ่าน นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสามารถในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมสี่ทักษะและแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (2529: 57-59) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยศึกษาแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โปรแกรมช่างอุตสาหกรรม รวม 777 คน ผลการวิจัยพบว่า ในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมสี่ทักษะ และแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาวิณี จันศิษย์ยานนท์ (2529: 65-68) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค กับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ และหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรม ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรม

จำนวน 858 คน ในวิทยาลัยเทคนิค 8 แห่ง สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 38.5 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.0 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนน จากแบบสอบถามทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 33.0 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 10.0 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิก และคะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.91 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

บุษยา ลี้มทินย์ดารา (2530: 53) ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัดทางวิชาชีพ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิก ความถนัดทางวิชาชีพกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิกและความถนัดทาง การเรียนภาษากับความถนัดทางวิชาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักศึกษา ในกลุ่มเทคนิค การผลิตซึ่งเรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 ใน 8 วิทยาเขต จำนวน 263 คน ผลการวิจัยพบว่า ความถนัด ทางการเรียนภาษาของนักศึกษาใน 5 วิทยาเขต มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความถนัดทางวิชาชีพของ นักศึกษาใน 4 วิทยาเขต มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความถนัดทางการเรียนภาษาเฉพาะของ นักศึกษาในวิทยาเขตเทคนิคภาคใต้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับความถนัดทางวิชาชีพอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

จากการศึกษาค้นคว้า ยังไม่พบว่าม้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน แต่ม้งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน รายละเอียดสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

สถาพร มอญไพพาน (2515: 38-41) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาวิทยาลัยอเมริกันปีที่ 1 ที่มีพื้นความรู้ต่างกัน โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยอเมริกัน ปีที่ 1 ที่มีพื้นความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ แผนกวิทยาศาสตร์ แผนกศิลป์ และประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ โดยนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนผลการเรียน 12 วิชา ของตัวอย่างประชากรที่สุ่มได้จากรายชื่อผู้เข้าสอบเป็นรายวิชารวม 167 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษาที่มีพื้นความรู้ต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในวิชาภาษาอังกฤษ 1 คณิตศาสตร์ 2 วิทยาศาสตร์ทั่วไป ภาษาไทย 1 และภาษาอังกฤษ 2 ใน 4 วิชาแรกดังกล่าวนี้ นักศึกษาที่มีพื้นความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลป์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด ส่วนสายอาชีพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุด

สันติภาพ สระบัว (2525: 62) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทัศนคติเชิงวิทยาศาสตร์ และทัศนคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ ระหว่างนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยมเกษตรกรรม และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2525 ตัวอย่างประชากรที่ศึกษาเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยมเกษตรกรรม จำนวน 60 คน และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกเกษตรกรรม จำนวน 90 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกเกษตรกรรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาระดับประโยคครูมัธยมเกษตรกรรม ส่วนทัศนคติเชิงวิทยาศาสตร์ และทัศนคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

ศักดิ์ ภิรมย์ (2529: 83) ทำการวิจัยเปรียบเทียบลักษณะของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกกับประเภทโควตา ในสถานศึกษาส่วนภูมิภาค สังกัดกรมอาชีวศึกษา โดยเปรียบเทียบภูมิหลังทางครอบครัว ภูมิหลังทางการศึกษา อัตราการมารายงานตัว อัตราการออกกลางคัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ รุ่นปีการศึกษา 2526 -2528 จาก 10 สาขาวิชา จำนวนทั้งสิ้น 2,467 คน จากสถานศึกษาส่วนภูมิภาค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 24 แห่ง ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนประเภทโควตา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 สาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาช่างกลโรงงานและช่างยนต์ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 9 สาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาศิลปหัตถกรรม และชั้นปีที่ 3 จำนวน 9 สาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาศิลปหัตถกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือก

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ใน

การเรียน

สุมา สุทธิวาทณฺฑิ (2522: 50-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาจาก 5 คณะวิชา จำนวน 878 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คณะวิศวกรรมเทคโนโลยี ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ พื้นฐานการศึกษา คะแนนจากแบบสอบคัดเลือก 3 วิชา คือ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาเฉพาะ 1

2. คณะเกษตรศาสตร์ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ พื้นฐานการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และคะแนนการสอบคัดเลือกวิชาปฏิบัติ

3. คณะคหกรรมศาสตร์ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ พื้นฐานการศึกษา คะแนนจากแบบสอบคัดเลือก วิชาเฉพาะ 2 ประสบการณ์การทำงาน และคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์

4. คณะบริหารธุรกิจ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ พื้นฐานการศึกษา

5. คณะศิลปกรรม ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ประสบการณ์การทำงาน และพื้นฐานการศึกษา

นิริมา สังกะ (2526: 58) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ความเข้าใจการใช้ห้องสมุดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในสถาบันที่มีการ สอนการใช้ห้องสมุดและสถาบันที่ไม่มีการสอนการใช้ห้องสมุด โดยศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ของวิทยาลัยเอกชน 8 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร และสมุทรปราการ จำนวน 677 คน ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรู้ความเข้าใจการใช้ห้องสมุด กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันในทางบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในสถาบันที่มีการสอนการใช้ห้องสมุด และสถาบันที่ไม่มีการสอนการ ใช้ห้องสมุด

บุญเสริม ประภาภิตติรัตน์ (2531: 41) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง สมรรถภาพทางกายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ใน การวิจัยเป็นนักศึกษาชาย 240 คน และนักศึกษานหญิง 120 คน รวมเป็น 360 คน ผลการ วิจัยพบว่า

1. สมรรถภาพทางกายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชายระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. สมรรถภาพทางกายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานหญิงระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. สมรรถภาพทางกาย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ประชากรนักศึกษาชาย-หญิง รวม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ ผู้วิจัยสรุปงานวิจัยที่ได้ ศึกษาออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไป
2. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไป

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปทางด้านการอ่าน อาจสรุปงานวิจัยที่ศึกษาออกเป็น งานวิจัยที่เกี่ยวกับ กลวิธีในการอ่าน และความสามารถในการอ่าน และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถในการอ่าน ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการอ่านและความสามารถในการอ่าน

ลอรา โจ แอน วอล์คเกอร์ (Laura Jo Ann Walker, 1988: 1131-A) ได้ศึกษากลวิธีในการแยกคำของผู้อ่านวัยผู้ใหญ่ชาวสเปนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในหลุยเซียน่า จำนวน 100 คน จากชั้นเรียนภาษาอังกฤษ 3 ระดับ คือ ระดับพิเศษ ระดับซ่อมเสริม และระดับปกติ ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีที่นักศึกษาใช้มากในการอ่าน ได้แก่ Pronouncing, Syntax Regression, Guessing, Shipping, Graphemics และ Dictionary

มูเรียล เฮนเรียตตา พาลเมอร์ (Muriel Henrietta Palmer, 1983: 977-A) ได้ศึกษาผลของการจับคู่โครงสร้างวากยสัมพันธ์ (Syntactic Structure) ของเรื่องที่อ่านกับระดับความสามารถในการพูดที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยตั้งสมมุติฐานว่า ถ้าวากยสัมพันธ์ของเรื่องที่อ่านจับคู่หรือคล้ายคลึงกับโครงสร้างวากยสัมพันธ์หรือรูปแบบภาษาอังกฤษที่นักศึกษานูตอยู่เสมอ ความเข้าใจในการอ่านจะมีมากกว่าการอ่านเรื่องที่ไม่จับคู่หรือไม่คล้ายคลึง ผู้วิจัยทำการทดลองกับนักศึกษาชาวเวียดนาม จำนวน 64 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาประวัติศาสตร์ที่โรงเรียนในซีแอตเติล เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบวากยสัมพันธ์และแบบสอบความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า การจับคู่ของวากยสัมพันธ์ที่มีในเรื่องที่อ่านกับที่นักศึกษานูตอยู่เป็นประจำ มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษา

มาเรีย อัลซิลลา โคเอลโฮ ดา คอสตา นอบร์ (Maria Alzira Coelho Da Costa Nobre, 1983: 977-A) ได้ศึกษาการประมวลคำพูด (Speech Recoding) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวบราซิล ขณะที่อ่านหรือฟังประโยคภาษาอังกฤษ โดยให้ตัวอย่างประชากรอ่านประโยค แล้วทดสอบโดยให้ตอบว่ามี การเปลี่ยนคำศัพท์หรือความหมายของคำในประโยคที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า ตัวอย่างประชากร ใช้การประมวลคำพูดเป็นเครื่องช่วยจำขณะที่อ่าน การประมวลคำพูดเป็นอุปสรรคในการอ่าน สำหรับผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย แต่จะช่วยในการเข้าใจความหมายสำหรับ กลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมาก

แอนกา มิเฮลา เนมัวอานู (Anca Mihaela Nemoianu, 1987: 2297-A) ได้ศึกษาการเรียนภาษาที่สองของผู้ใหญ่ ว่าบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่สองหรือไม่ ตัวอย่างประชากร เป็นผู้ใหญ่วัยต้น ซึ่งมีความสามารถในการอ่านภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา ที่สองก่อนเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยอเมริกัน การเก็บข้อมูลมี 3 วิธี คือ 1) ข้อมูลที่ได้ จากการทดลองกับนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและระดับ สูง จำนวน 32 คน โดยวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีคำศัพท์คุ้นเคย และมีข้อความที่มีความหมายซ้ำ ๆ 2) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักศึกษา 6 คน ที่มาจากพื้นฐานวัฒนธรรม และระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างกัน โดยสอบถามกลวิธีที่นักศึกษาอ่านข้อมูลในเรื่อง และ 3) ข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอน ซึ่งทดลองกับนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษในระดับปานกลาง จำนวน 16 คน เพื่อศึกษาความรู้ที่ได้รับจากการฝึกฝนโดยเฉพาะ และการใช้ตัวบริบทชี้แนะ (Context Clues) ในการเรียนรู้ข้อความและความหมายใหม่ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. อัตราส่วนของคำศัพท์ที่คุ้นเคยและคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยที่มีผลต่อความ เข้าใจของนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาระดับปานกลาง และระดับสูง เป็น 1:6 และการเพิ่มข้อความที่มีความหมายซ้ำ ๆ ในบทความที่มีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย ไม่ช่วยให้นักศึกษา มีความเข้าใจดีขึ้น

2. กลวิธีในการอ่านของนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและระดับสูงมีความแตกต่างกัน

3. นักศึกษามีปัญหาในการอ่านโดยขาดความรู้ในด้านคำศัพท์ ความรู้พื้นฐานและไม่สามารถใช้ตัวบริบทชี้แนะในการเดาความหมายข้อความ

โฮเซ อันโตนิโอ อัดัมส์ (Jose Antonio Adames, 1987: 51-A) ได้ทำการศึกษาเรื่องกระบวนการอ่านของนักศึกษาระดับวิทยาลัยที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาลักษณะเรื่องที่อ่าน บทบาทของความรู้เดิม และงานที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัย ฮิสปานิก จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เดิมมีผลสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน และลักษณะเรื่องที่อ่านมีผลต่อการเลือกตอบของนักศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถในการอ่าน

อับเดลราห์มัน อับดอลลา อับดราบู (Abdelrahman Abdalla Abdrabou, 1983: 1040-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในทักษะการเรียนภาษาของนักศึกษาระดับวิทยาลัยชาวเยเมนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาชาวเยเมนที่เรียนภาษาอังกฤษที่สถาบันภาษาเยเมน-อเมริกัน จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบทักษะทางภาษา DTLS และแบบสอบภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างประโยค การใช้ภาษาและความสัมพันธ์ด้านเหตุผล

เมรี กรอเรีย กูเทียเรซ (Mery Gloria Gutierrez, 1987: 2239-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกรด 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการเรียนรู้

(FD/F1) กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่านและคณิตศาสตร์ และศึกษาผลของอายุ เพศ และรูปแบบการเรียนรู้ที่มีต่อแนวโน้มการเรียนของผู้เรียน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษา 2 ภาษา จำนวน 52 คน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน หรือคณิตศาสตร์ อายุและเพศไม่มีผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในทางคณิตศาสตร์ แต่พบว่ารูปแบบของการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา

กัญญารัตน์ ทอย เกตขาม (Kunyarat Toy Getkham, 1988: 2130-A)

ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนและความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบสอบถามเข้าใจในอ่าน Stanford Test of Academic Skills, Level 1, Form E จากนั้นแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่มตามคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถาม คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ ให้ทั้ง 2 กลุ่ม อ่านบทความ 2 บทความ แล้วเขียนเรียงความโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากบทความที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง เขียนเรียงความที่มีการจัดรูปแบบและคุณภาพที่สูงกว่า และใช้เวลาในการเขียนโครงร่างมากกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง และพบว่าความสามารถในการอ่านเป็นตัวทำนายคุณภาพในการเขียนได้ดีที่สุดในขณะที่ไม่พบว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ อายุและเพศ เป็นตัวทำนายคุณภาพการเขียนที่ดี

2. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ในการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในต่างประเทศ พบว่ามีผู้ศึกษาวิจัยในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการอ่านและการเรียนการสอน งานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์หลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน และงานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล รายละเอียดสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการอ่านและการเรียนการสอน

แลร์รี เซลิงเกอร์, หลุยส์ ทริมเบิล และโรเบิร์ต โฟรแมน (Larry Selinker, Louis Trimble and Robert Vroman, 1974: 27-31) แห่งมหาวิทยาลัยวอชิงตันได้ทำการศึกษาปัญหาในการอ่านข้อความทางด้านวิทยาศาสตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวต่างชาติ ผลปรากฏว่า

1. ไม่ว่ากลุ่มตัวอย่างจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาที่ 1 ทุกคนจะประสบปัญหาเหมือนกัน คือไม่สามารถเข้าใจความหมายทั้งหมดของข้อความทางวิทยาศาสตร์ แม้ว่า จะเข้าใจความหมายของคำทุกคำในประโยค หรือประโยคทุกประโยคในข้อความ
2. ความคลาดเคลื่อนในการตีความหมายของข้อความเกิดขึ้นเนื่องจากการขาดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคต่าง ๆ และการไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคและประโยคหลัก

กัณฑ์ทิพย์ คิริพล (Kantatip Siripol, 1979: 1321-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาและแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่า จุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคที่ใช้สอนนักศึกษามีขอบเขตกว้างเกินไป และไม่สามารถสื่อความหมายให้นักศึกษาเข้าใจจุดประสงค์ได้ นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค ขาดแรงจูงใจในการเรียน และมีปัญหาในการอ่านระดับคำศัพท์ โครงสร้างและระดับประโยค ด้านครูผู้สอนพบว่า ไม่เคยเข้ารับการอบรมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

งานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์หลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน

เจมส์ ดีน บราวน์ (James Dean Brown, 1982: 1129-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบสอบถามการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจในภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อสำรวจลักษณะของข้อสอบ ความเที่ยงและความตรงของข้อสอบในโครงการของนักศึกษาปริญญาโท ซึ่งอาจารย์ทางวิศวกรรมศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัย UCLA ได้สร้างขึ้น แล้วนำไป

ทดสอบกับนักศึกษา 4 กลุ่ม คือ นักศึกษาปริญญาโททางวิศวกรรมศาสตร์ที่เป็นชาวอเมริกัน และที่เป็นชาวจีน นักศึกษาปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวอเมริกันและที่เป็นชาวจีน ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบมีความเที่ยงและความตรงในการทดสอบทักษะการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ และความสามารถในการใช้ภาษาทั่วไป พบว่า ร้อยละ 62 เป็นความสามารถทางภาษาโดยทั่วไป

โจแอนน์ ลา เปรร์ลา (Joann La Perla, 1984: 49-A) มีความเห็นว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่มีเหตุผลในการเรียนหลายเหตุผล ผู้จัดแผนการเรียนควรพิจารณาถึงเนื้อหาภาษาอังกฤษที่สนองความต้องการของผู้เรียน จึงทำการวิจัยสำรวจแผนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อตอบสนองผู้เรียนแต่ละกลุ่ม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของแผนการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่จัดให้กับผู้ปฏิบัติงานในวงการอุตสาหกรรม ตัวอย่างประชากรเป็นผู้บริหารบริษัทจาก 6 บริษัท ในนิวยอร์ก จำนวน 13 คน และเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 24 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สิ่งที่ควรคำนึงในการวางแผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ได้แก่ ความต้องการของผู้เรียน การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสาร การจัดแผนการเรียนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการทบทวนบทบาทของผู้สอน และผู้เรียนภาษาที่เป็นผู้ใหญ่

อเลจันดรา อากีโรว์ และฟร็องซัวส์ ซาลาเจอร์ (Alejandra Akirow and Francoise Salager, 1985: 8-11) ได้วิเคราะห์ปัญหาและความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการคัดเลือกสื่อการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์คำค้นที่ โครงสร้างและรูปประโยคที่คำค้นนั้น ๆ ปรากฏในหนังสือแบบเรียน 3 เล่ม ความยาวเล่มละ 2,000 คำ จากนั้นให้ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาในประเทศเวเนซุเอล่า จำนวน 65 คน จากสาขาวิชาชีววิทยา 19 คน สาขาวิชาภูมิศาสตร์ 32 คน และแพทย์ฝึกหัด 14 คน อ่านหนังสือในสาขาวิชาของตนแล้วขีดเส้นใต้คำที่ไม่ทราบความหมาย ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. คำศัพท์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาเป็นคำศัพท์ประเภทคำเนื้อหา (Content Words) ร้อยละ 97.3 และเป็นคำทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function words) ร้อยละ 2.6 ซึ่งส่วนใหญ่มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินหรือกรีก
2. คำศัพท์ที่เป็นปัญหาในด้านความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ คำศัพท์ที่มีวิภัติปัจจัย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำคุณศัพท์ และคำประสม

เรย์ บี วอลเลซ (Ray B. Wallace, 1985: 218-A) มีความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 จะเป็นประโยชน์ในการเตรียมตัวผู้เรียนในด้านการสื่อสารในอาชีพและวิชาการในอนาคต จึงได้ตรวจสอบและวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย 7 แห่งในอิสลินอยส์ และได้นำเสนอการปรับปรุงแก้ไขวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้พัฒนารายชื่อหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จำนวน 100 เล่ม เพื่อให้ผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้บริหารทราบความซับซ้อนของนวัตกรรมการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. วิธีการสอนการเขียนเรียงความแบบไม่ควบคุม แบบกึ่งควบคุมและแบบนีโออริสโตเติลเลียน (Neo-Aristotelian) ยึดถือการวิเคราะห์ข้อความหรือเชื่อมโยงกับขบวนการสอนการเขียนเพื่อผลสัมฤทธิ์ในการสื่อสารทางวิชาการหรืออาชีพมากเกินไป
2. ในการสำรวจจากคณะศิลปกรรม เคมี คอมพิวเตอร์ หลักสูตรและการสอน การตลาดและการจัดการ คณิตศาสตร์ รัฐศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และภาควิชาจิตวิทยาในมหาวิทยาลัยทั้ง 7 แห่ง ต้องการให้ผู้เรียนได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยการส่งเสริมความสามารถในการค้นคว้า การคิดเชิงวิเคราะห์ และวิธีการตรวจสอบ โดยให้ภาควิชาภาษาอังกฤษเป็นผู้สอนทักษะทางภาษาทั้งหมด
3. รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ปรับปรุงขึ้นสามารถเตรียมผู้เรียนสำหรับตอบสนองความต้องการในการสื่อสารทางอาชีพหรือวิชาการ

โมนิกา เอ แมกซ์เวล-พีเกิล (Monica A Maxwell-Peagle, 1987:84-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสอนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาต่างชาติในโรงเรียนทันตกรรมอเมริกัน โดยศึกษาเฉพาะกรณีภาษาศาสตร์ประยุกต์ เพื่อศึกษา 1) ทฤษฎีและวัสดุการสอนในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 2) ความต้องการของนักศึกษาต่างชาติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน และ 3) สิ่งที่ต้องคำนึงถึงด้านเชื้อชาติของตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยความต้องการทางสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistic) ในการสื่อสารของนักศึกษาต่างชาติ แสดงให้เห็นโครงร่างในการพัฒนารายวิชาเพื่อให้บรรลุความต้องการดังกล่าว และแสดงความสำคัญของรายวิชาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการสอนภาษาศาสตร์ประยุกต์ และรูปแบบรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

อาเดล แอบต์ แอลฮาติม เอลชีค (Adel Abd Elhalim Elsheikh, 1986: 2869-A) ได้ศึกษาผลของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่มีต่อผลการเรียนของนักศึกษาชาวอียิปต์ที่เรียนด้านเภสัชและทันตแพทย์ในมหาวิทยาลัยอียิปต์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 143 คน ผู้วิจัยใช้แบบสอบมิชิแกน (Michigan Test of English Language) และแบบสอบโคลซ เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป และแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้จากคะแนนเฉลี่ยรวมทุกวิชา ผลการวิจัยพบว่า ทักษะที่ใช้สำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะแตกต่างกัน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากกว่าภาษาอังกฤษทั่วไป นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาสามารถทำข้อสอบที่มีบทความเกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียนได้ดีกว่าบทความที่ไม่คุ้นเคย

แอนนี่ โนลตัน เวิร์ตส์ ฮาร์เดอร์ (Annie Knowlton Werts Harder, 1987: 3084-A) ได้ศึกษาผลของกลวิธีในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่แตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจของนักศึกษา และทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อหนังสือเทคนิค ตัวอย่างประชากรที่ใช้

ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชากายวิภาคและสรีรศาสตร์ จำนวน 117 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มอ่านบทความกายวิภาค และสรีรศาสตร์ แต่ละบทความมีความยาว 200 คำ จากนั้นให้ทำแบบสอบถามเข้าใจในการอ่านและแบบวัดทัศนคติ นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าที และค่าไคสแควร์ ผลการวิจัยพบว่าระดับความเข้าใจของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน แต่จำนวนเวลาที่ใช้ในการอ่านแตกต่างกัน นักศึกษากลุ่มที่อ่านโดยวิธีวิเคราะห์ (Idiosyncratic Approach) มีทัศนคติในเชิงบวกมากกว่านักศึกษากลุ่มอื่น

๓. งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน พบว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน สรุปได้ดังนี้

โรซา มาฟวาจิ ฮอสไซนิ (Rosa Mavaji Hosseini, 1981: 64-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ของนักศึกษาต่างชาติในด้านสำนวนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การรับรู้วัฒนธรรมและการปรับตัวในสหรัฐอเมริกา ตัวอย่างประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการศึกษาในมหาวิทยาลัยมิสซูรี-โคลัมเบีย จำนวน 85 คน เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสอบถามสำนวนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เรื่องสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การรับรู้วัฒนธรรมและการปรับตัวในสหรัฐอเมริกา

เจนนิเฟอร์ แมรี เพลทท์ (Jennifer Mary Platt, 1984: 584-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับพฤติกรรมในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาเดิมและเข้าใหม่ จำนวน 81 คน ผู้วิจัยได้สอบถามกลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการอ่านเพื่อตอบคำถามเรื่องที่อ่าน แล้วให้นักศึกษาสังเกตพฤติกรรมกรรมการอ่านของตน จากนั้นให้เขียนสรุปเรื่องที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะในการอ่านมีส่วนกำหนดความแปรผันของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 18 คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามการอ่านของนักศึกษาที่มีกลวิธีในการอ่านแตกต่างจากคะแนนของนักศึกษาที่ไม่ได้แจ้ง

กลวิธีในการอ่าน นักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบสอบการอ่าน 16 คะแนนขึ้นไป มีพฤติกรรมในการอ่านมากกว่าผู้ที่ได้ต่ำกว่า 16 คะแนน นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนจากแบบสอบการอ่านมีความสัมพันธ์ปานกลางกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

มิเกล วิลเลียม โคฮิคค์ (Mikel William Cohick, 1987: 1996-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านงานที่มอบหมายกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ตัวอย่างประชากรที่ใช้คัดเลือกจากนักศึกษาที่เรียนวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ในมหาวิทยาลัย ทางตอนเหนือของรัฐเท็กซัส ปี 1986 ตัวอย่างประชากรแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยให้กลุ่มทดลองอ่านเรื่องที่สูงกว่าความสามารถที่จะเข้าใจ เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านเป็นแบบสอบเนลสัน-เดนนิ (Nelson-Denny Reading Test) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มทดลองต่ำกว่าของกลุ่มควบคุม แต่ไม่พบว่า ความสามารถในการอ่าน สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1